

DIALOG - DIREKT # 28

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Jag har varit på resande fot med arbetet ovanligt mycket i år. Dels känns det som om jag inte riktigt kommer ikapp mig själv men samtidigt ger resandet en del tid till fundringar. Följande tankar dikterade jag häromdagen när jag satt i bilen och for mot Södertälje.

Detta med MRA är svårt. Jag känner mig väldigt onyttig. Inte kan jag peka på något nytt liv som skulle spira omkring mig. Mitt engagemang med MRA kan karakteriseras av att jag har försökt kopiera det synliga hos föregångarna, disciplinen, omsorgen, arbetssättet mm. Men det är tveksamt om denna metod leder till själva drivfjädern hos pionjärgenerationen.

Samtidigt börjar jag lära mig att mitt värde ligger i att jag lever ut mitt liv, inte i vad jag åstadkommer. Mitt liv är unikt och kan bara levas av mig och har kanske en betydelse i ett större sammanhang. Om jag sedan lever det effektivt och skapar nytt liv omkring mig så är detta ett plus, men mitt värde mäts inte genom detta.

Det skulle vara intressant om ni som är föregångare kunde skriva om hur ni fann övertygelsen, drivkraften, ni som inte hade några förebilder.

Gud älskar mig som jag är, men älskar jag honom tillräckligt för att göra Hans arbete? Det som är svårt för övertygelsen är att man måste leva bland människor som inte har accepterat någon disciplin. Detta är faktiskt en frihet som människan har och om jag som kristen försöker ta ifrån någon denna frihet då blir det jobbigt både för omgivningen och för mig.

"Stress är att inte vara nöjd med sig själv eller med det man gör". Detta snappade jag upp från radions P3 och noterade det med en viss aha-upplevelse som det numera heter.

Citatet

Harry Ferngren återkommer med ett citat från Thomas Merton ur "The Root of War is Fear" från boken "Seeds of Contemplation" av Anthony Clarke 1961.

I vår vägran att erkänna andras delvis goda avsikter och att arbeta med dem (naturligtvis försiktigt och med resignation inför den oundvikliga ofullkomligheten i resultatet) så avslöjar vi omedvetet vår egen ondskas, vår egen intolerans, vår egen brist på realism, vårt eget etiska och politiska kvacksalveri. Det första verkliga steget mot fred skulle kanske vara ett realistiskt erkännande av det faktum att våra politiska ideal kanske är i stor utsträckning illusioner och påhitt vid vilka vi hänger fast av motiv som inte är fullständigt ärliga. På grund härav hindrar vi oss själva från att se något gott eller framkomligt hos våra fienders politiska ideal – vilka naturligtvis på många sätt kan vara mer bedrägliga och oärliga än våra egna. Vi kommer aldrig att komma någonstans om vi inte accepterar det faktum att politik är en tilltrasslad härva av goda och onda motiv, i vilken kanske de onda dominerar, men där man ihärdigt måste fortsätta att hoppas på det lilla goda som fortfarande kan finnas kvar.

Det tycks vara lite sommarstiltje över debattlusten. Därför har jag i samråd inom Kommunikationsgruppen beslutat att vi gör ett sommaruppehåll med DD. Nästa nummer kommer således 1 augusti.

Söndagen 13 juni ger vi nu Birgittaspelet i Nådendal i Finland inom ramen för musikfestivalen där. Det är många andra aktiviteter i den vackra kyrkan och vi får inte den sedvanliga tiden för att förbereda det tekniska och praktiska. Kom gärna ihåg oss i förbön.

Antero